Dona, a qui busques?

Per MariaS el dc., 20/03/2019 - 22:31

Aquesta nit no he dormit, inquieta per tot el que ha passat. Ni jo, ni la resta de dones. Els romans ens han atemorit. Però la cançó del camí de la creu encara flota en els nostres caps. Estic impacient per anar avui al sepulcre. Les dones ho han preparat tot: oli d'ametlla dolça i perfum de nard. Ja sé que soc encara petita per a ungir el cos d'un mort, però jo vull ser-hi. Necessito, necessitem consolar el dolor de divendres. Per convèncer-les que m'hi deixin anar, els he dit que colliré flors del camí per omplir el sepulcre de colors.

Després de passar-me el divendres entre plors, ahir va ser molt silenciós. Els homes estan tristos, senten que li han fallat al peu de la creu. Jo li dic al pare:

- Pare, és cert que Jesús comptava amb tu! Però estic segura que t'ho ha perdonat. No et turmentis més. Hi ha alguna cosa d'especial en tota aquesta història.

Ells no ploren només es mouen com ànimes en pena, sense dir ni mu. Per dins segur que sí, que ploren. I fins i tot xisclen. Hauran de despertar en algun moment, d'aquesta mena de malson. La confusió els inunda qualsevol pensament.

Maria, la magdalena, m'ha agafat de la mà i se m'ha endut. Quan hem sortit per la porta encara era de nit. Pel camí, la llum del dia ha conquerit el cel. La calàndria i el rossinyol ens han acompanyat amb cants frescos com la rosada. Maria, la mare de Jesús, està enmig nostre. És la que menys parla. Només cantusseja aquella cançó, com si amb la melodia pogués retenir el seu fill enmig nostre. Salomé i Joana en canvi, discuteixen en veu baixa entre ploricons i sospirs, si la passejada serà en va.

- La pedra d'entrada al sepulcre és enorme. No podrem pas fer-la rodar.

Maria, la magdalena, els ho ha deixat clar.

- Si entre totes hem plantat cara als romans, allà al peu de la creu, no trobarem la manera de moure la pedra?

Com que m'agafa la mà tan fort com divendres, li he demanat per collir les flors pel sepulcre. N'he agafat fins que no m'hi cabien a les dues mans. Xicoires, sàlvia, bruc, romaní... Un bosc de flors en un pom, per l'Amic que ens ha deixat.

Hem arribat al capdamunt i tot ha anat de forma ben estranya, no sé ni com explicar-ho. La pedra ha estat apartada del sepulcre, això ens ha desconcertat molt. Ens hi hem apropat, unes cridant-lo enmig de la muntanya, d'altres mirant pels voltants amb molta por. Ens hem dispersat, sense proposar-nos-ho. Jo m'he amagat al bosc i ho he vist. He vist com Maria, la magdalena, entrava i sortia del sepulcre enfollida. Aleshores se li ha acostat Ell.

- Qui busques, dona?

- Prou que saps qui busco, hortolà. Ai bon home, si ets tu qui l'has agafat, digues-me on és. No ens prenguis el nostre Amic...

La veu de la magdalena, estava plena d'enyorança. Jo ho he vist i ho he sentit. Ell l'ha cridat pel seu nom, l'ha cridat perquè la coneix i l'estima. L'ha cridat perquè ella és qui pot entendre-ho més que ningú. Amb un so clar i net, l'ha cridat i l'ha despertat.

- Maria!

Ella ha obert els ulls com mai i s'ha omplert de la seva llum.

- Mestre!

Ho he vist i no ho sé explicar. Perquè ell divendres era ple de nafres i va morir davant nostre! No puc comprendre res del que passa però ho he vist i el conec, ho he vist i he pensat en allò del Regne que tan sovint deia. No sé com és tot plegat. Només sé que és el mateix que ha menjat enmig nostre, que hem rigut plegats i que hem escoltat embadalides. És el mateix, amb una mirada més lluminosa.

Després d'aquest encontre m'he retrobat amb ella. Hem estat uns instants abraçades, no sabíem si riure o plorar. Només sabíem que havíem de córrer, córrer molt per explicar-ho als nostres. Allò que no es pot entendre de cap manera, allò que no té cap ni peus. Ens diran que estem boges. Però el Mestre ho ha demanat. "Ves a trobar els altres...".